

Arrest

nr. 78 194 van 28 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, op 11 januari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat M. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 november 2011 deed de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 28 november 2011 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“[H. A.] (R.R.: [...]) legt bij haar aanvraag een Servische identiteitskaart van 22.11.2002 neer. Uit §2 van art. 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2 "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd 26 november 2009 en Toelichting bij art. 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en —datum een identiteitsgegeven is dat onderhavig is aan wijziging. Aangezien de last van de actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het haar toe bij indiening van haar aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in het land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen (PP/IK) levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan warden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (art. 9ter, §2 en §3 — 2°).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het art. 9ter Vreemdelingenwet; Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Schending van de zorgvuldigheidsverplichting. De bestreden beslissing is niet correct gemotiveerd. Desbetreffende beslissing bepaalde het volgende: (...).Verwerende partij stelt aldus dat de Servische identiteitskaart, die verzoekster bij de aanvraag tot medische regularisatie d.d. 17.11.2011, verlopen is. Artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...).Artikel 7, §1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt: (...).De Servische identiteitskaart, die verzoekster heeft neergelegd, voldoet aan deze voorwaarden, zoals bepaald in het hierboven geciteerd artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de eensluidende vertaling hiervan, die in bijlage wordt bijgevoegd. Inderdaad, zowel de volledige naam van verzoekster, haar geboortedatum en -plaats als haar nationaliteit staan hierop vermeld. Tevens werd dit identiteitsdocument uitgevaardigd door de overheid van de Republiek Servië. De vereiste fysieke band tussen de titularis van deze identiteitskaart en verzoekster wordt vanzelfsprekend bewezen door de aanwezigheid van een foto van verzoekster op dit document. Zoals reeds gezegd, stelde de DVZ dat dit identiteitsdocument vervallen was. Desbetreffende identiteitskaart werd echter uitgevaardigd op datum van 22.11.2002 en is 10 jaar geldig. Zij heeft conform de wet een bewijs van nationaliteit en identiteit neergelegd ter staving van haar aanvraag. De ingediende stukken hebben bijgevolg, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, wel een actuele bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. De Servische identiteitskaart van Mevrouw [H.] vormt een afdoend en sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus van identiteit. Op het ogenblik van de aanvraag tot medische regularisatie (d.d. 17.11.2011) was deze identiteitskaart niet vervallen, en is dit hoegenaamd nog steeds niet. Verzoekster heeft aldus zonder enige twijfel voldaan aan de voorwaarden, zoals bepaald in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. De wetgeving is dienaangaande duidelijk. Er dient eveneens opgemerkt te worden dat het niet nodig is dat de voorgelegde identiteitsdocumenten (paspoort of identiteitskaart) nog geldig zijn. Dit wordt o.a. bevestigd door de Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006. Deze stelling werd ook gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uw Raad oordeelde immers reeds in arrest 28898 op 19.06.2009 het volgende: (...).Recentelijk werd een gelijkaardige beslissing genomen door Uw Raad (arrest 70240 d.d. 21.11.2011) (...).Het betreft dus in beide gevallen rechtspraak waarbij een vervallen identiteitsdocument werd neergelegd. Het weze nogmaals herhaald dat in casu een geldig identiteitsdocument werd neergelegd. De bestreden beslissing is bijgevolg op geen enkele wijze correct gemotiveerd. De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig. Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden. Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken

belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. In casu worden de belangen van de verzoekende partijen geschaad. Bij de behandeling van de aanvraag in kwestie, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onterecht geoordeeld dat verzoeksters Servische identiteitskaart verlopen was. Desbetreffend identiteitsdocument dateert van 22.11.2002 en geldt 10 jaar. Dit sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit was ten tijde van de indiening van de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 aldus niet vervallen en geldt, gezien de vervaltermijn van 10 jaar op datum van 06.01.2012 evenmin verstreken is, nog steeds. Het feit dat de DVZ de correct verstrekte informatie over verzoeksters identiteit en nationaliteit bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van verblijf omwille van medische redenen, helemaal niet in overweging neemt, maakt een manifest onzorgvuldige motivering van diens beslissing uit. Zodoende is bestreden beslissing kennelijk onzorgvuldig.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota:

“De aanvraag wordt onontvankelijk verklaard omdat verzoekende partij haar identiteit niet heeft aangetoond op de wijze bepaald in artikel 9 ter, §2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in §2, derde lid niet. Zij legde een Servische identiteitskaart voor d.d. 22 november 2002. In de beslissing wordt aangegeven dat het bewijs van identiteit moet gegeven worden op het moment dat de aanvraag wordt ingediend. Op het moment van de aanvraag moeten de bewijsstukken dus een actuele waarde hebben, een sluitend bewijs waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. In de beslissing wordt aangegeven dat ook het element nationaliteit één van de constitutieve elementen van identiteit is. Verzoekende partij moet dus een afdoend bewijs geven van haar nationaliteit op het moment van het indienen van de aanvraag. Er wordt aangenomen dat de identiteitskaart/paspoort op datum van de aanvraag verlopen is en dus geen actuele bewijswaarde meer heeft. Er is geen sluitend bewijs van de actuele nationaliteit, en dus ook geen sluitend bewijs van de actuele identiteit gegeven door verzoekende partij. Verzoekende partij voert aan dat het paspoort werd afgeleverd op 22 november 2002, en 10 jaar geldig is. Verwerende partij stelt vast dat bij de aanvraag om machtiging tot verblijf, zoals ingediend op 18 november 2011, enkel een Servisch paspoort werd voorgelegd, maar dat er geen beëdigde vertaling bij dit paspoort werd gevoegd. Het is aan verzoekende partij om met de nodige zorgvuldigheid haar dossier te stofferen en een sluitend bewijs te leveren van haar actuele nationaliteit en identiteit. Vermits verzoekende partij in gebreke is gebleven om aan te tonen dat de identiteitskaart, die enkel als datum 22 november 2002 vermeldt, nog steeds actualiteitswaarde heeft, kan zij nu niet aan verwerende partij het verwijt maken dat de conclusie werd gemaakt dat de bewijsvoering omtrent haar identiteit en nationaliteit niet voldoende wordt geacht. Verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij blijkbaar zelf ook haar eigen onzorgvuldigheid heeft ingezien, vermits zij op 6 januari 2012 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend, op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Dit maal heeft zij wel de vertaling van de identiteitsdocumenten bij de aanvraag gevoegd. Vermits verzoekster een nieuwe aanvraag heeft gedaan, is het de verwerende partij bovendien niet duidelijk welk belang verzoekende partij heeft bij een voorzetting van onderhavige procedure, en een nietigverklaring van de thans bestreden beslissing. De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.” (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007). “Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009). De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd. In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. “Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV — BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551). "Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680). Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen."

2.3. In casu heeft de eerste verzoekende partij aan de aanvraag van 18 november 2011 haar Servische identiteitskaart toegevoegd van 22 november 2002 dat 10 jaar geldig is. De verwerende partij verklaart deze aanvraag onontvankelijk, daar ze meent dat een vervallen paspoort de actuele nationaliteit van de eerste verzoekende partij niet aantoont.

De verwerende partij betwist in de nota niet dat de neergelegde Servische identiteitskaart nog geldig was op het moment van de aanvraag, doch stelt dat er geen beëdigde vertaling bij dit paspoort werd gevoegd. Dit 'motief' is niet terug te vinden in de bestreden beslissing, zodat het een a posteriori motivering is.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van de verzoekende partij zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat de verzoekende partij niet (meer) de Servische nationaliteit zou bezitten. Door de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren, louter omdat verkeerdelijk wordt gemotiveerd dat een paspoort/identiteitskaart met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van de verzoekende partij op zich in twijfel te trekken, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC